

ved at udtrykke denne min Befymring, men jeg vilde da ligefrem udtrykke Mistillid til Ministeriet. Det er derfor, jeg skulde ønske, at det Udvalg, der maatte blive nedsat, vilde kunne finde en mere bestemt Udtalelse, saa at det kunde sees, om Meningen var den ene eller den anden.

Af de Enkeltheder, som den ærede Gte Landsthingsmand for Gte Kreds (Ploug) i sin Motivering har anført, er der et Par, hvorom jeg vil tillade mig at ytre et Par Ord. Der har været talt om, at det nuværende Ministerium ved flere Leiligheder har lagt særdeles Vægt paa, at man skulde vise Resignation og Taalmodighed; derom har den ærede Taler sagt, at det danske Folk har i dette Anliggende vist en Taalmodighed, som det maatte stamme sig ved. Dette forekommer mig i høieste Grad besynderligt. Jeg for mit Vedkommende maa sige, at jeg troer, at det ikke kan Andet end gergaade det danske Folk til Hæde, at det har vist den Taalmodighed, som det har vist, og jeg vil ønske, at det vil vedblive at vise den til Enden. Den ærede Landsthingsmand siger fremdeles, at det er hans Overbeviisning, at der tidligere har været Leiligheder, hvor der var Haab om at opnaae en bedre Ordning af Monarkiets Anliggender end nu. Jeg vil bede den ærede Landsthingsmand om at sige mig et eneste Tidspunkt, hvor Danmark vilde kunne have opnaaet, hvad der kunde faae hans Viljelse. Efter min Mening har der albrig foreligget noget Tidspunkt, hvor der kunde opnaaes en Ordning, der stemmer med mit Ønske. Om der mulig tidligere har kunnet opnaaes mindre ufordeelagtige Afgjørelser af dette Mellemlivende end nu, skal jeg ikke undersøge her; men der har albrig foreligget noget Tidspunkt, hvor vi kunde opnaae nogen Afgjørelse, der paa nogen Maade kunde tilfredsstille det danske Folks endogaa tarvelige Ønsker. I det jeg skal indskrænke mig til disse Ord, skal jeg stemme for Forslaget om et Udvalgs Nedsættelse.

Ploug: Den ærede Landsthingsmands Udtalelse giver mig kun Anledning til i det Væsentlige at ytre, at det kommer jo til at see mere og mere broget ud for Adressen; men

jeg maa dog, som sagt, bede om, at den maa gaae sin rolige Gang. Den ærede Landsthingsmand gjorde mig iøvrigt Uret ved at tillægge mig et Par Yttringer, som jeg skulde have brugt. Han sagde nemlig, at jeg havde yttret, at det danske Folk maatte stamme sig ved den Taalmodighed, det havde vist i dette Anliggende. Saaledes udtalte jeg mig ikke. Jeg sagde, at det danske Folk til sine Tider havde vist en saa stor Taalmodighed, at det næsten maatte stamme sig derved; jeg indlød mig ikke paa i den Retning at udtale Noget om dette Anliggende. — Naar den ærede Landsthingsmand dernæst bad mig om at sige sig, til hvilket Tidspunkt vi have kunnet opnaae det, jeg ønsker, saa vil jeg ikke kunne sige dette her uden at komme ind paa en Diskussion, som jeg nødvendig vil indlade mig paa i dette Dieblis, da Thinget vel kan være træet af den formelle Diskussion. Forøvrigt staaer jeg fuldkommen ved, hvad jeg har sagt, at man ikke faaer bedre Vilkaar ved at opsætte Sagen. Det kan gjerne være, at de Vilkaar, man hidtil har kunnet opnaae, ikke ere gode efter den ærede Landsthingsmands Begreb; men naar de nu ere slettere end tidligere, havde det dog været fordeelagtigere at modtage dem, man tidligere kunde opnaae.

Formanden: Jeg veed ikke, om Nogen endnu ønsker Ordet? (Ophold) Jeg skal da, forinden jeg erklærer Forhandlingerne for sluttede, endnu kun gjøre opmærksom paa, at det ikke har kunnet undgaaes, at Forhandlingen om Behandlingsmaaden ogsaa er kommen noget ind paa selve Indholdet af den Adresse, om hvis Behandlingsmaade der her foreligger Forslag. Det er en Følge af, at der efter Forretningsordenen ikke findes nogen Forhandling Steb om Sagens Fremme; det er derfor, det ikke har kunnet undgaaes, at selve Realiteten ogsaa har maattet komme noget frem under denne formelle Forhandling.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved det af Formanden fremsatte Forslag til Behandlingsmaaden af det indgivne Forslag til en Adresse til Ss. Maj. Kongen vedtoges med 32 St. mod 1.